

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister; thans: de
minister voor Immigratie, Integratie en Asiel),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 6 oktober 2011 in zaak nr. 11/06123 in het geding tussen:

	(hierna: de ouders),	(hierna:
de zoon) en	(hierna: de dochter; hierna gezamenlijk: de	
vreemdelingen)		

en

de minister.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 2 juli 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 15 maart 2011 heeft de minister het daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaar opnieuw ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 oktober 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. Ingevolge artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) heeft een ieder recht op respect voor zijn privéleven en familie- en gezinsleven.

Ingevolge het tweede lid is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (hierna: het mvv-vereiste).

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als

bedoeld in artikel 14, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft die behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder l, is op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, van het mvv-vereiste vrijgesteld een vreemdeling van wie uitzetting in strijd met artikel 8 van het EVRM zou zijn.

Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

3. In de grieven 1, 2 en 3 klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen, onder verwijzing naar de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner tegen Nederland, (www.echr.coe.int), en 12 januari 2010, nr. 47486/06, Khan tegen het Verenigd Koninkrijk, (www.echr.coe.int), dat in de duur van het verblijf van de zoon geen reden kan worden gevonden om geen inbreuk op het recht op privéleven aan te nemen, dat hij geen sociale en culturele banden heeft met Turkije en dat het hem niet kan worden tegengeworpen dat hij al zijn hele leven illegaal in Nederland verblijft omdat dit de keuze van zijn ouders is geweest, en, onder verwijzing naar de arresten van het EHRM van 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov tegen Oostenrijk, (www.echr.coe.int), en 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk tegen Zwitserland, (www.echr.coe.int), dat niet staande kan worden gehouden dat het 'in the best interest' van de zoon is dat hij naar Turkije wordt verwijderd, zodat het besluit van 15 maart 2011 is genomen in strijd met artikel 3.71, tweede lid, aanhef en onder l, van het Vb 2000. Hiertoe voert de minister aan dat de zoon evenals de ouders en de dochter, anders dan de vreemdelingen in de arresten van 18 oktober 2006, 23 juni 2008 en 12 januari 2010, nooit rechtmatig verblijf in Nederland heeft gehad. In dat verband leggen, volgens de minister, de door de zoon aangegane banden die als gebruikelijk hebben te gelden voor een alhier langdurig verblijvende illegale vreemdeling en de stelling dat hij afhankelijk was van de keuzes van de ouders geen gewicht in de schaal. Voorts stelt de minister dat de vaststelling van de rechtbank dat de zoon geen banden heeft met Turkije niet wordt gedragen door de feiten. Onder verwijzing naar het arrest van het EHRM van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, (www.echr.coe.int), concludeert de minister dat de feiten en omstandigheden niet zodanig bijzonder zijn dat op grond daarvan voor de zoon de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande verblijf toe te staan. Voorts voert de minister aan dat het arrest van 6 juli 2010 geen migratiezaak betreft. Ten slotte stelt hij dat hij in het besluit van 15 maart 2011, in overeenstemming met de jurisprudentie van de Afdeling over artikel 3 van het Verdrag inzake de

rechten van het kind (hierna: het IVRK) rekening heeft gehouden met de belangen van de zoon.

3.1. In het besluit van 15 maart 2011 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat het tegenwerpen van het mvv-vereiste niet leidt tot schending van het recht op eerbiediging van het privéleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM van de zoon. Hieraan heeft de minister ten grondslag gelegd dat de zoon reeds wegens zijn jonge leeftijd, nu hij ten tijde van het nemen van het besluit van 15 maart 2011 zeventien jaar was, niet gedurende een zeer lange periode van enkele decennia en nooit legaal in Nederland heeft verbleven. Voorts heeft de minister van belang geacht dat de zoon Turks spreekt op basisniveau en de ouders onderling Turks spreken, zodat kan worden aangenomen dat hij de Turkse taal alsnog goed kan leren spreken. Daarbij is het volgens de minister de keuze van de ouders geweest om hun kinderen Nederlands te leren en geen Turks, terwijl zij wisten dat zij hier te lande geen rechtmatig verblijf hadden. De zoon is inmiddels niet meer leerplichtig, maar indien hij onderwijs wil volgen, kan hij dit ook in Turkije doen; hetzelfde geldt voor het zich aansluiten bij een sportvereniging, aldus de minister. Ten slotte heeft de minister in aanmerking genomen dat van de zoon, gelet op zijn jonge leeftijd, kan worden gevergd dat hij zich aanpast aan de Turkse samenleving.

3.2. De zoon heeft, anders dan het geval was in de zaken die ten grondslag liggen aan de door de rechtbank genoemde arresten van 18 oktober 2006 en 12 januari 2010, nooit beschikt over een verblijfstitel die hem feitelijk tot het uitoefenen van privéleven in staat stelde. Voorts zijn de door hem naar voren gebrachte feiten en omstandigheden niet zodanig bijzonder dat, gelet op onder meer voormeld arrest van 8 april 2008, op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande verblijf toe te staan. De rechtbank heeft derhalve niet onderkend dat de minister in het besluit van 15 maart 2011, gezien hetgeen hiervoor onder 3.1 is weergegeven, met een deugdelijke motivering over de door de rechtbank in haar bestreden overweging genoemde belangen, niet ten onrechte heeft geconcludeerd dat zich geen schending voordoet van het recht op eerbiediging van het privéleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM van de zoon.

3.3. Gezien de uitspraak van de Afdeling van 23 augustus 2012 in zaak nr. 201100449/1/V1 (www.raadvanstate.nl) heeft artikel 3 van het IVRK rechtstreekse werking in zoverre het ertoe strekt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind dienen te worden betrokken. Wat betreft het gewicht dat aan het belang van een kind in een concreet geval moet worden toegekend, bevat het eerste lid van artikel 3 van het IVRK, gelet op de formulering ervan, geen norm die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is. Wel dient door de bestuursrechter in dit verband te worden getoetst of het bestuursorgaan zich voldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van het kind en aldus bij de uitoefening van zijn bevoegdheden binnen de grenzen van het recht is gebleven. Deze toets heeft een terughoudend karakter. Het besluit van 15 maart 2011 geeft er, mede gezien hetgeen hiervoor onder 3.1 is overwogen, geen blijk van dat de

minister zich, gezien in het licht van artikel 3 van het IVRK, onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van de zoon. De door de rechtbank aangehaalde passages uit de arresten van 23 juni 2008 en 6 juli 2010 maken dit niet anders, reeds door de door de minister in de grieven terecht aangevoerde verschillen tussen de zaken die ten grondslag liggen aan die arresten en de voorliggende zaak.

3.4. De grieven slagen.

4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, wordt het besluit van 15 maart 2011 getoetst in het licht van de daartegen voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

5. De vreemdelingen hebben in beroep aangevoerd dat de minister zich in het besluit van 15 maart 2011 ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het tegenwerpen van het mvv-vereiste niet leidt tot schending van het recht op eerbiediging van het privéleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM van de dochter en dat zich geen schending voordoet van artikel 3 van het IVRK.

5.1. De minister heeft zich in het besluit van 15 maart 2011 in voormeld kader over de dochter, die ten tijde van het nemen van dat besluit negen jaar oud was, op het standpunt gesteld dat zij een beetje Turks spreekt, dat zij op de basisschool zit en ook in Turkije naar school kan en dat zij geen lid is van een (sport)vereniging. Daarbij heeft de minister voor het overige over de dochter hetzelfde in aanmerking genomen als hiervoor onder 3.1 weergegeven over de zoon.

5.2. De dochter heeft, evenals de zoon, nooit beschikt over een verblijfstitel die haar feitelijk tot het uitoefenen van privéleven in staat stelde. De door haar naar voren gebrachte feiten en omstandigheden zijn evenmin zodanig bijzonder dat, gelet ook op onder meer voormeld arrest van 8 april 2008, op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan. Voorts geeft het besluit van 15 maart 2011 er, gezien hetgeen hiervoor onder 5.1 is overwogen, geen blijk van dat de minister zich, gezien in het licht van artikel 3 van het IVRK, onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van de dochter.

De beroepsgronden falen.

6. De vreemdelingen hebben in beroep aangevoerd dat de minister zich in het besluit van 15 maart 2011 ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het tegenwerpen van het mvv-vereiste niet leidt tot schending van het recht op eerbiediging van hun gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

6.1. De minister heeft zich in het besluit van 15 maart 2011 terecht op het standpunt gesteld dat schending van het recht op uitoefening van gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is, nu de

vreemdelingen allen geen rechtmatig verblijf hier te lande hebben en zij derhalve allen dienen terug te keren naar Turkije voor het aanvragen van een mvv.

De beroepsgrond faalt.

7. Voor zover door de vreemdelingen voor de zoon een beroep is gedaan op de motie Spekman en Anker van 21 april 2010 over toelating van in de Nederlandse samenleving gewortelde kinderen (Kamerstukken II 2009-2010, 19 637, nr. 1340) faalt deze beroepsgrond reeds omdat die motie niet heeft geleid tot een wijziging van wet- en regelgeving.

8. Het beroep is ongegrond.

9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 6 oktober 2011 in zaak nr. 11/06123;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. E. Steendijk en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
lid van de enkelvoudige kamer

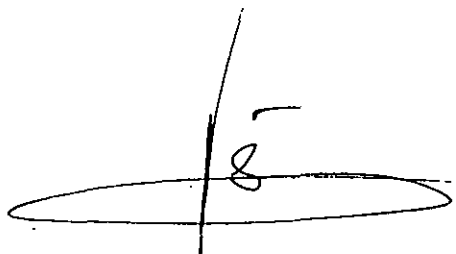
w.g. De Vink
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 oktober 2012

154.

Verzonden: 22 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser